

i Udvalget. Det, jeg navnlig vil henlede Opmærksomheden paa, er det, som var Oprindelsen til Kærnepunktet, om jeg saa maa sige, i denne Sag, som nu altsaa har faaet en Slags Undersøgelse ved nogle ensidige Skrivelser. Oprindelsen, som man i den offentlige Omtale ganske synes at have glemt, er jo den, at Ministeriet og ikke mindst den højtærede Justitsminister fra første Færd, da de overtog Regeringen, og ned gennem Tiden stadig har proklameret, at de skulde nok sørge for at opretholde Ro og saakaldet Orden i Samfundet ved Anvendelse af den haarde Haand — det vil sige: Anvendelse af militære Magtmidler. Dette var jo Baggrunden for den ganske korte Bemærkning, jeg i min Finanslovtale — jeg tror, det var den 13. Oktober — fremsatte, og i hvilken jeg sagde: I Henhold til disse Udtalelser, ikke mindst fra Justitsministeren, er dette Ministeriums Stilling altsaa saa, at det støtter sig til Militæret, tror at være sikret, bl. a. ogsaa ved de nyudrustede Automobiler, som Hæren har indført. Dette Kærnepunkt og denne Oprindelse til Omtalen af denne Sag synes jeg, det er nyttigt at fastholde, da det jo alligevel har adskilligt mere Realitet i sig end de Enkeltheder, der er tilkommet, og som heller ikke ved denne Undersøgelse har faaet nogen synderlig Belysning. Ministeriet benægtede overfor denne Bemærkning af mig ikke, at Militæret var dette Støttepunkt for Ministeriet, tværtimod, Justitsministeren hævdede igen, under Forhandlingerne her i Salen, at han vilde forbeholde sig at afgøre, hvornaar ekstraordinære militære Foranstaltninger skulde iværksættes, medens det jo tidligere havde været Politiet, som skønnede derover. Dette opfatter jeg igen som et Forsøg fra Justitsministerens Side paa at blænde Befolkningen ved foregiven Kraft og Haardhændethed.

Hele denne Optræden baade nu og tidligere fra Ministeriets og ikke mindst fra den højtærede Justitsministers Side har selvfølgelig medført, at adskillige Foranstaltninger, maaske i visse Tilfælde Smaating, er blevet opfattet som Led i denne haarde Haands Politik, som Led i denne Ministeriets Støtten sig til Militæret. Jeg ser ogsaa, at ved et Nytaarsgilde, som afholdtes af Hovedstadens Venstre, har et Medlem af Ministeriet Liebe holdt en aandrig Tale for Ministeriet, i hvilken han roste det, fordi det havde skaffet Ro ved den haarde Haand og den Vaabenlarm, som Ministeriet stadig har omgivet

sig med. Jeg tænker mig, at den højtærede Statsminister, der modtog denne Anerkendelse fra et af Ministeriet Liebes Medlemmer, har følt sig meget berørt derved; ganske vist er en Anerkendelse for Ministeriets Anvendelse af den haarde Haand ikke just stemmende med Venstres Fortid, men jeg tænker mig, at der desuagtet ved den paagældende Løjlighed har været Glæde over at nyde Anerkendelse fra den Kant. Jeg synes imidlertid, at de foreliggende Erklæringer — hvis man overhovedet skal beskæftige sig med disse — ogsaa viser, at denne Vaabenlarm, som den højtærede Justitsminister har omgivet sig med i stor Udstrækning, i Virkeligheden paa mange Punkter ikke er andet end Ord, Raslen med Papskjold og Træsabler, og at han slet ikke har vidst saa forfærdelig meget mere om de militære Foranstaltninger, end andre tidligere Ministre har vidst. Saa vidt jeg kan se af disse Skrivelser, har det igennem denne Tid været saaledes og er endnu saaledes, som jeg flere Gange under Forhandlingerne om dette Spørgsmaal har udtalt en Formodning om, at det er Militæret, som paa flere Punkter handler og træffer Foranstaltninger, ud fra det Skøn, Militærets Ledelse danner sig om, hvorledes Ro og Orden under paakommende Tilfælde skal opretholdes. Paa den anden Side har Ministeren altsaa ønsket at bevare sin foregivne Storhed og har ogsaa gjort det positivt i alt Fald i et enkelt Tilfælde, nemlig den Dag, da Arbejderdemonstrationstoget til Rigsdagen foregik, ved at lade militære Udrustninger iværksætte imod Politiets Raad. Om det end ikke er blevet til Rangeringer, er det dog blevet til, at visse Forstærkninger, visse militære Udrustninger den paagældende Dag er iværksat imod Politiets Raad.

Ogsaa udenfor København besværer man sig over mange mærkelige Forhold. Man spørger saaledes: Hvorfor blev der i Efteraaret trukket Militær — jeg tror 100 Mand — fra Fredericia til Aarhus, forsynet med skarpe Patroner? Hvorfor er der omkring i Provsbyerne udstillet Ekstravagter? Hvorfor er der f. Eks. udstillet særlige Vagtposter i Slagelse ved den militære Administrationsbygning? Hvad er det, man frygter? Er der nogen Fjende i Farvandet? Hvorfor er disse Vagtposter stadig i alt Fald indtil for et Par Dage siden i Funktion med paasat Bajonet og udstyrede med skarpe Patroner? Hvorfor foregaar dette? Det kan dog ikke være af Frygt for nogen ydre Krig, der er jo